

ÎNCHEIERE

25 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Sveatoslav Moldovan, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către reprezentantul lui Mihail Cojocaru, avocatul Andrei Axinte,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Mihail Cojocaru împotriva Consiliului orășenesc Leova, Spiridon Mîrza, intervenient accesoriu Nadejda Mîrza și Elena Cojocaru cu privire contestarea actelor administrative,
împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 29 septembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Mihail Cojocaru și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Leova din 27 aprilie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 08 noiembrie 2013, Mihail Cojocaru a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului orășenesc Leova, Spiridon Mîrza, intervenient accesoriu Nadejda Mîrza și Elena Cojocaru cu privire la contestarea actelor administrative.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, prin decizia Consiliului orășenesc Leova nr.5.7.7 din data de 09 august 2001 lui Spiridon Mîrza i-a fost atribuit cu drept de proprietate privată terenul sub construcție locativă cu suprafața de 0,0661 ha, iar lui terenul sub construcție locativă cu suprafața de 0,0569 ha .

Menționează că, până la atribuirea pământului cu drept de proprietate a deținut în drept de folosință terenul cu suprafața de 0,0659 ha, terenul care nu i-a fost atribuit și pe care l-a deținut în mod legal.

Susține că, Spiridon Mîrza a deținut în folosință terenul cu suprafața de 0,0561 ha, iar o parte din terenul pe care l-a deținut în drept de folosință, pe care l-a îngrijit și pentru care a achitat și achită impozitul funciar a fost atribuit lui Spiridon Mîrza, încălcându-i astfel drepturile ocrotite de Constituția RM.

Afirmă că, considerând că, Spiridon Mîrza ilegal a acaparat porțiunea lui de teren, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei Leova cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate și cerere de chemare în judecată împotriva lui Spiridon Mîrza cu privire la înlăturarea obstacolelor, însă a primit refuz, constatându-se că Spiridon Mîrza deține lotul de teren aferent casei de locuit cu suprafața și hotarele indicate în Titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren nr.5701212072 din 21 august 2001.

Solicită, anularea deciziei Consiliului local Leova nr.5.7.7 din 09 august 2001, cu privire la atribuirea în drept de proprietate a pământului în hotarele indicate în plan cetățenilor Mihail Cojocaru și Spiridon Mîrza, anularea cu radierea înscrisurilor din registrul bunurilor imobile Titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren nr.5701212070 din 21 august 2001 eliberat de primăria or. Leova pe numele lui Spiridon Mîrza.

Prin încheierea Judecătoriei Leova din 13 februarie 2015 au fost atrași în calitate de intervenienți accesorii, Elena Cojocaru din partea reclamantului și Nadejda Mîrza din partea pârâtului.

Prin hotărârea Judecătoriei Leova din 27 aprilie 2016 a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată și tardivă.

Prima instanță, și-a argumentat concluzia prin faptul că, motivele invocate de către Mihail Cojocaru pentru care a fost omis termenul de prescripție sunt neîntemeiate, deoarece dânsul urma să se adreseze consiliului orășenesc Leova cu cerere prealabilă privind revocarea deciziei Consiliului orășenesc Leova nr.5.7.7 din data de 09 august 2001 în termen de 30 zile de la data comunicării actului administrativ, însă reclamantul a depus cerere prealabilă către Consiliul orășenesc Leova abia la data de 12 iunie 2013, cunoscând de existența deciziei Consiliului orășenesc Leova din 09 august 2001 încă din a. 2009 când a primit Titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren.

Totodată, prima instanță a constatat că, reclamantul a omis și termenul de adresare în instanța de judecată, or depunând la data de 12 iunie 2013, cerere prealabilă către Consiliul orășenesc Leova, urma să solicite anularea actului administrativ în termen de 30 de zile de la data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea acesteia, adică până la data de 13 august 2013.

La fel, prima instanță respingând capătul de cerere privind anularea Titlurilor de autentificare a dreptului deținătorului de teren a concluzionat că, decizia Consiliului local Leova nr.5.7.7 din data de 09 august 2001, în baza căreia au fost eliberate titlurile de autentificare a dreptului deținătorului de teren este valabilă și produce efecte juridice, iar prin hotărârile Judecătoriei Leova din 13 iulie 2010 și 05 aprilie 2011, menținute de instanțele ierarhic superioare, instanțele de judecată s-au expus asupra problemei în cauză, doar că cerințele reclamantului au fost formulate sub alte aspecte și motive, dar supunând criticii același Titlu de autentificarea dreptului deținătorului de teren în ce privește suprafața de pământ aferent transmisă în proprietate.

Prima instanță, a mai reținut că, potrivit art. 315-316 Cod civil, drept de proprietate al reclamantului este expres indicat în Titlul de autentificarea dreptului deținătorului de teren, înregistrat la Oficiul Cadastral în modul prevăzut de lege cu respectarea prevederilor Codului funciar, iar în hotărârile pronunțate anterior, instanțele de judecată s-au expus asupra acestei porțiuni de teren și nu în folosul lui Mihail Cojocaru.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 29 septembrie 2016 a fost respins apelul declarat de către Mihail Cojocaru și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 28 noiembrie 2016, reprezentantul lui Mihail Cojocaru, avocatul Andrei Axinte a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu hotărârile instanțelor inferioare, deoarece circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei nu au fost elucidate pe deplin, au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și normele de drept procedural, instanțele ierarhic inferioare nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei rezultă că, instanța de apel a expediat copia deciziei contestate în adresa recurentului (f. d. 223, Vol.I), însă la materialele dosarului nu se regăsește dovada recepționării acesteia de către ultimul.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către reprezentantul lui Mihail Cojocaru, avocatul Andrei Axinte nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs sunt similare argumentelor invocate atât în prima instanță, cât și în instanța de apel și sunt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept, căroră instanța de apel le-a dat o apreciere corectă, având la bază cumulumul de dovezi administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, apreciate conform art.130 CPC.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către reprezentantul lui Mihail Cojocaru, avocatul Andrei Axinte asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul reprezentantului lui Mihail Cojocaru, avocatul Andrei Axinte ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul reprezentantului lui Mihail Cojocaru, avocatul Andrei Axinte se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Mariana Pitic